

[Jensen-Broby.]

Beskatning efter mine Beregninger komme til at udgøre 1 145 Mill. Kr., hvilket er en Stigning paa ca. 50 pCt.

Nu vil jeg gerne have Lov til at sige et Par Ord til den højtærede Finansminister angaaende de 120—125 Mill. Kr. i indirekte Skat. Ministeren har søgt at bortforklare den af Kommunerne iværksatte indirekte Beskatning gennem de saakaldte Formue- og Erhvervsindtægter. Hovedparten, ca. 90 pCt., af disse Indtægter stammer direkte fra Overskud paa den Virksomhed, Kommunerne udfører som erhvervsdrivende, enten som Monopolindehaver af Gas-, Vand- og Elektricitetsværker og Sporveje eller som Grund- og Husejere. Overskud af disse Indtægter opføres af Statistisk Departement naturligvis ogsaa paa de kommunale Regnskaber som en væsentlig Del af Kommunernes løbende Indtægter. Ved Vurderingen af det samlede offentlige Skatte- tryk afviste Finansministeren ganske, at der ved Udnyttelsen af disse Indtægter i Kommunerne er Tale om et Beskatningsforhold.

En saadan Betragtning vil jeg i hvert Fald ikke anerkende, og jeg tror heller ikke, Finansvidenskaben vil anerkende den. Efter min Mening er det meningsløst. Takstbetalingen til de kommunale Virksomheder udnyttes fuldstændig paa samme Maade som Statens Forbrugsbeskatning. Det er jo indlysende, idet Kommunerne, hvis de ikke havde Indtægterne fra kommunale Virksomheder at ty til, naturligvis maatte udskrive Ejendoms- eller Personskatter til det Beløb, som Formue- og Erhvervsindtægterne andrager. Det af Statistisk Departement i Oversigten over de kommunale Indtægter opførte Overskud paa de kommunale Virksomheder er nemlig det Merudbytte, der er indkommet ved Skatteydernes Takstbetaling til kommunale Virksomheder, efter at de ordinære Udgifter til Driften er afholdt, men før de regnskabsmæssige Posteringer med Afskrivning, Forrentning og Henlæggelser tager deres Begyndelse. Det er netop Fordelen ved den af Statistisk Departement benyttede Fremgangsmaade, at man her i sin Helhed faar at se, hvor store Beløb Forbrugerne faktisk maa udrede til de kommunale Virksomheder.

Den reelle Byrde for Forbrugerne bliver jo nemlig ikke mindre derved, at de kommunale Kontorer ved regnskabsmæssige Posteringer paa Papiret tryller større eller mindre Dele af det indgaaede Afgiftsbeløb bort. Et lille Eksempel kan belyse Sammenhængen. Hvis de kommunale Forbrugere af Gas, Lys, Vand m. v. i et Aar f. Eks.

har indbetalt til Kommunens Kasse et Beløb, der har givet 120 Mill. Kr. ud over Dækning for de rene Driftsudgifter, saa bliver denne Aareladning jo ikke mindre for Forbrugerne, selv om Kommunen gennem bogholderimæssige Transaktioner i Form af Afskrivninger, talmæssige Nedskrivninger paa Status, Forrentning og Henlæggelser reducerer de faktisk indkasserede 120 Mill. Kr. til et papirmæssigt Nettooverskud paa f. Eks. 50 Mill. Kr. Den reelle Byrde for Forbrugerne er og bliver de 120 Mill. Kr., der er vandret fra deres Lomme til Kommunens Kasse.

Hvis man vil vildlede Forbrugerne med Hensyn til Skattetrykkets Højde, vil Ministerens Metode være meget anbefalelsesværdig, men det er den af Statistisk Departement anvendte Fremgangsmaade, der giver det korrekte Billede af Forholdet. Principielt maa Kommunernes Formue- og Erhvervsindtægter sidestilles med Indtægterne af Statens Forbrugsbeskatning, men det kunde formentlig aldrig falde Ministeren ind fra Udbyttet af Told og Forbrugsafgifter f. Eks. at trække Afskrivninger paa Toldvæsenets Bygninger m. m., Forrentning og Udgifter til Toldetatens Personale. Jeg vilde tro, at paa den højtærede Ministers egne Enemærker vilde man ikke anvende en saa taabelig Metode, en Metode, der imidlertid er lige saa bagvendt over for kommunale Indtægter og Indtægter af nær beslægtet Karakter.

Den højtærede Finansminister søgte jo at trøste sine Partifæller ved at gøre hele Skattestigningen til en ren Bagatel, og den socialdemokratiske Presse følger jo troligt. Jeg staar her med en Fælleskorrespondance til de socialdemokratiske Blade. Overskriften lyder: „Skatter“, og Undertitelen: „3 pCt.s Stigning i Løbet af 9 Aar“. Den højtærede Minister siger til os: Lad dog være at skabe jer, det hele betyder jo næsten ingen Verdens Ting; Nationalindtægten er jo ogsaa steget, og Beskatningen fra 1929 til nu er kun vokset fra 18 til 21 pCt. af Nationalindtægten. Er de skaldede 3 pCt. dog noget at snakke om!

Ja, der er alligevel to Ting, som det er værd at snakke om. For det første er der ingen anden end den højtærede Finansminister, der er i Stand til at kontrolere, om Nationalindtægten i Aaret 1937 var oppe paa de nævnte 4 700 Mill. Kr. Vi andre har ikke Tallene, vi kan først faa dem om $\frac{3}{4}$ Aar. Nationalindtægten var jo kun 4 200 Mill. Kr. det foregaaende Aar, og derfor skal den altsaa være steget med 500 Mill. Kr. Jeg benægter ikke, at dette